

Gesztusok és gusztusok

2007. március 17. (25. oldal)

Hegyi Zoltán

M I N D E N Z E N E

Egyik éjjel azt találtam mondani, hogy sokat köszönhetek Istennek, Isten pedig sokat kacagott rajtam, tehát kvittek vagyunk. Ez viszonylag pontos helyzetmeghatározás, mert van úgy, hogy ha az Isten szeret valakit, akkor nem mosolyog, nem nevet, hanem tele szájjal kacag. Valahogy így lehet az Úr a legszelídebb nevű rock and rollerrel, Őz Zsolttal is. A hazai alter szcéna (csak tudnám, miért alternatív nálunk még mindig az, ami egyszerűen csak jó) Őzikéjének fájdalmasan szép lenyomatai most ismét gazdagodtak egy műtárggyal, megjelent a Vidámpark zenekar Két citrom című albuma. A Vidámpark az egyik legszellemesebb nevű (Ugatha Christie) magyar zenekar jogutódja Őz univerzumában, a lemezfelvétel idején az aktuális felállás úgy festett, hogy a főnök meg Papócsi László billentyűs, aztán jó napot. Játszottak még vendégként Gerdesits Fasz (most mit csináljak, ha így szólítják) és Karkus András dobon, Szalay Péter gitáron, valamint híres vokalisták (Lovasi, Kiss Tibor, Szűcs Vali), tehát nem bárzenét hallhatunk, csak valószínűleg nem egyszerű kijönni a zenekarvezetővel. A Két citrom egyébként egyáltalán nem okoz semmilyen meglepetést. Az kiderült már az eddigi életműből, hogy Őz érzékenysége a magyar nyelv felső fokú használatával párosul. A prózája is pompás, volt egy sorozata egy utazási magazinban, magyarországi helyeket keresett fel, szerintem a fél ország rettegett, hogy hol bukkan fel legközelebb, frenetikus volt. Aztán összezsapott egy kisregényt (Rakenroll), ami úgy történhetett, hogy valaki két héttel a leadási határidő előtt bezárta egy fészkerbe néhány láda sörrel, és a könyv arról szól, hogy a szerző mit dorbézolt össze kölyökkutya korában, majd később folyamatosan. Megerősítést nyert viszont, hogy úgy alkalmazza a rock and rollt, ahogy egyedül érdemes: megéli. Ez persze nem kifizetődő, és könnyen rá is fázhat az ember, de ha muszáj, akkor mit lehet tenni. Dalszövegei papíron is megállják a helyüket, Őz ezt az egész cirkuszt költészetként értelmezi, prozódíaja könnyed, és elég sokat tud a zenei alázatról is. Hogy mindezt szűkebb pátriájában, a csepeli kocsmákban szívta magába, vagy már így jött a világra, jelenleg eldönthetetlen.

Nem értem én, ha mindenki táncol
pedig letargiát rendeltem e szép világtól
remélve, hogy Isten kiáll
ha már nincs felettem, mert tudja, hogy elkövettem
előre az összes hibát

Írja egy helyen a „kis idők nagy tanúja”, majd kissé később ezt állapítja meg:

A szállodák azóta tönkrementek, szép szemében
pálmafák
helyett tüskés növények nőnek, mert a szűk
szobák
pokoli mélyén elviharzik a báj.

Hiába no, tehetséges egy ország ez, kár, hogy mindenki megdöglik vagy lelép. Aki és ami meg marad, abban kevés kivételtől eltekintve nem sok köszönet van. Kiosztották például a magyar könnyűzenei díjakat, láthattuk a televízióban. Hű keresztmetszete volt ennek az egész szánalmas vircsaftnak, ami itt történik. Volt azért három említésre méltó pillanat. Ákos rendkívül fegyelmezetten átvette az elismerést, majd a vele járó félmilliót csendben átutalta Böjte atya „családjának” – gesztus 1. Az egyik jelen lévő „művész” izomból leszerbezte Rúza Magdit – gesztus 2. Lukács a Tankcsapdából egy szál gitárral beüzent – gesztus 3. John Travolta a minap azt nyilatkozta Justin Timberlake-ről, hogy egy az egyben lenyúlja az ő mozgását, de ez nem baj. Az anyáskodó nők kedvence, Hugh Grant filmszínész viszont kijelentette, hogy ő jobb popsztár, mint Justin kolléga. Sajnos mindebből nem derül ki, hogy ki a jobb színész, Travolta vagy Hugh Grant. Grant egyébként arra alapozta fenti véleményét, hogy a Music and Lyrics (Zene és szöveg) című filmben popzenészt alakít, a film zenéjét tartalmazó cédén pedig még énekel is. Hát jellegtelenebb filmet régen sikerült már összedrótózni, de az összehasonlítás még így is megállja a helyét. Clint Eastwood viszont elképesztő. A rendezők hetven fölött már ritkán tesznek hozzá valamit az életművükhöz, Eastwood viszont egy éven belül két filmet is letett az asztalra. A Flags of Our Fathers (magyarítva A dicsőség zászlaja lett valami miatt) zenéjét is ő jegyzi, és a cédé nem csak gyűjtőknek szól (jól), kép nélkül is remek. Eastwood kitűnő zeneszerző, jó dzsesszista és jó fülű producer, ezúttal is illusztris társaságot hozott össze. Mozart, Haydn, Artie Shaw, John Philip Sousa, a negyvenes évek dzsessze követik egymást emléket állítva az Ivo Dzsima-i csata áldozatainak.

Vidámpark: Két citrom (1G Records) | | | | |
Music and Lyrics, filmzene (Warner) |
Flags of Our Fathers, filmzene (Warner) | | | |

Rövidre vágva
The Beatles: Love (EMI) | | | | |

A liverpooliak úgy, ahogyan még soha nem hallottuk őket, cédén és audio-DVD-n. George Martin és Giles Martin három évig szöszmötöltek, hogy egy cirkuszi előadás számára kipucolják a mesterszalagokat. Káprázatos.

Art Garfunkel: Some Enchanted Evening (Warner) I I I

Paul Simon másik felének minimal artja. Bőven elment volna a hetvenes években bármelyik budapesti szálloda bárjában. Maradjatok együtt!

Kiadja a Nemzet Lap és Könyvkiadó Kft. © 2001